

Разходка с влак

Съвсем наскоро ми попадна една статия за теснолинейката Добринище - Септември и се сетих за моето живописно преживяване.

Беше май месец. Навсякъде се носеше аромат на люляк, свежа зелена трева и прецъфтели плодни дръвчета. Време за отпуска и почивка. Заслужено бягство от шума на големия град. Семейно избрахме да почиваме за една седмица във Велинград-хилядолетна история, минерална вода, забележителна природа и чист въздух само на час и половина от София. Отседнахме в хотел в близост до централната част на града. Недалеч от хотела се намираше и парк, който е добре поддържан и предлагаше много места, където децата могат да играят. Всеки ден рано се събираха жени и мъже, които въоръжени с метли и лопати се грижеха за чистотата. Обикновено си пиех кафето в парка и ги виждах. Харесваше ми да ги слушам как си говорят, как се смеят, да се порадвам на техния ентузиазъм и ведрост. Няколко пъти дори се заговарях с тях.

Една сутрин седнах на една пейка да изпия кафето си и се замислих къде можехме да отидем, за да опознаем по-добре района. Забила поглед в телефона, ровех из него и търсех идеи. Имаше толкова много места, които в същия момент ми се прииска да видим, но едно от най-привлекателните неща ми се стори пътуването с теснолинейка до най-високата гара на Балканите - Аврамово. Бях ентузиазирана като бъдещ откривател. Звучеше ми толкова приключенски и различно от всичко останало. А и никога не се бях качвала на теснолинейка. Проверих разписанието. Минаваше в 10:04 часа на гарата във Велинград. Решено беше.

На следващия ден бяхме на гарата близо до езерото Клептуза и чакахме да дойде теснолинейката. Отидохме около 20 минути по-рано. Бях развълнувана като малко дете, което за първи път ще се вози на влак. Дойде с незначително закъснение, но това нямаше значение. Не бързахме за никъде. Качихме се и си купихме билети от кондуктора. Двупосочният билет беше 3.40 лв, но аз забравих да взема такъв. За деца до 7 години е безплатно. Бях страшно развълнувана.

В купето беше пълно с жени, забрадени с цветни шалове и миришеше на козе мляко. Те ни гледаха с едни кротки и топли сини очи, отрудени, но щастливи. Беше ми мило да ги гледам. Носеха една чистота и добродушие, което рядко може да срещнеш вече. Ръцете им бяха набраздени от труд, но бели и приласкаващи. Говореха оживено и се смееха. Кондукторът ги познаваше дори поименно, защото за тях пътуването с теснолинейката е ежедневие, пъпната връв, която ги държи в постоянна връзка с останалия свят. Аз бях в захлас от преживяването. Гледах наоколо, гледах с широко отворени очи и не исках да пропусна нито едно дръвче, полянка или птичка, нито един тунел... Гледах и си мислех за това, че красотата е в простите неща и във всичко онова, което ни заобикаля. На следващата малка гаричка спря влакът и там слязоха повечето жени. Стана малко по-тихо и сега ми остана време да погълтам с още по-голяма жажда всички онези прелестни пейзажи, които се откриваха пред очите ни.

Влакът се поклащаше равномерно в бавен танц. Времето сякаш беше спряло. Оглеждайки се наоколо, забелязах няколко стари постройки, които бяха паднали в жертва на това спряло време - забравени скелети на миналото, които скътани тихо в планината, пазят своите спомени за един друг живот, заобиколени от цветни поляни. Навяват тъга. Само теснолинейката ги смущава всеки ден със своя тежък тропот.

Вече нямам търпение да стигнем крайната точка, за да видя каква гледка ни е подготвила планината. И ето. Тук сме – гара Аврамово. 1267 м над морското равнище. А гледката е необятна. Малка гара наред нищото, заобиколена от нескончаема красота. Слязохме от теснолинейката и се огледахме наоколо. Пейзаж, в който искаш да потънеш и да се изгубиш. Зелено, което те обгръща отвсякъде и една безумна тишина, която последва след като влакът заминава... Въздухът те опиянява от сладост. Ухае на горски мед и смола. Поляните бяха изпъстрени с цветя, кои от кои по-ярки и прекрасни. Набрахме си букет.

Отдадохме се на кратка разходка докато чакаме следващия влак, за да се върнем обратно в града. Тичахме, смяхме се и усещахме пълната свобода на лукса от това да нямаш обхват и интернет. Толкова малко му трябва на човек, за да усети цялата тая вакханалия от цветове и аромати. За жалост, в далечината започнаха да се задават черни облаци и затова с нежелание решихме да се връщаме обратно към гарата, за да не изпуснем следващия влак.

Там, на гарата се бяха събрали няколко групи от немски туристи, които чакаха с трепетно вълнение и жив интерес, присъщ на европейските туристи, да видят теснолинейката. Бяха живописна картинка. Ядяха хляб с лютеница и сирене, домати, краставици и луканка, пиеха вино и оживено разговаряха, докато чакаха теснолинейката като атракцион, включен в програмата им. Мила среща на местната традиция с богатата и прехвалена западноевропейска.

Ето я. Теснолинейката се задаваше в далечината – горда, бавна и високомерна. Нека чакат. Немските туристи наскочаха по перона и започнаха да ахкат и охкат, да се възхищават шумно и да пляска с ръце от възторг. Беше забавно да ги наблюдава човек. Влакът тежко се дотътри до гарата и се остави да бъде сниман от всички страни. А те – немските туристи снимаха и махаха с ръце.

Най-сетне тръгнахме. Влакът бе изпратен от бурните аплаузи на очарованите туристи. Те махаха дълго след него. Беше приятно. Усмивката се залепи на лицето ми. Сега вагонът беше почти празен. Имаше една влюбена двойка чужденци, които търсеха уединение, скрити във вътрешността на влака. Те се любуваха по-скоро на компанията си и само от време навреме поглеждаха навън, но по-скоро в очакване на тяхната спирка. Имах спокойствието и шанса да поснимам малко. Родопите са толкова величествено място, което гордо показва своята прелест на всеки, който има очите да я види. Планината носи един специфичен заряд и енергия. Бях уморена от пътуването, но не исках да пропусна нищо. Исках да запомня тая гледка завинаги, да си я запазя и да я отнеса обратно в София.

А теснолинейката се носеше през тая прелест бавно по релсите. На някои места трмаво се задъхваше и забавяше ход, а на други – бързо препускаше. Гледах през мръсния прозорец с любопитството на малко дете. Не, не може да се опише с думи, трябва да се изживее, да се усети, да се помирише, да се докосне. Толкова много емоции може да ти донесе това пътуване. И си заслужава.

Като наближи гарата, теснолинейката забави леко и спря. Трябваше да слизаме и да приключи нашата разходка. Времето се беше развалило и беше запръскал кротък, пролетен дъждец. Бяхме гладни, изморени и пренаситени с емоции и цветове. А когато слязохме, помахаме за сбогом на теснолинейката като немските туристи.